

prism

ฤดูร้อนซ่อนศพ

向日葵の咲かない夏

มิจิโอะ ชูสุเกะ

เขียน

ชัยพล วรศักดิ์

แปล

เขาชักเริ่มรู้สึกแล้วว่า การตามหาหนังสือเพียงเล่มเดียว
จากหนังสือจำนวนมหาศาลที่มีอยู่ที่นี่ น่าจะเป็นไปได้ยาก

- มิจิโอะ ชูสุเกะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเวลาที่เราเรียกว่าฤดูร้อนนั้นช่างแสนแปลกประหลาด

แสงแดดแผดเผาผิวจนแสบแดง อากาศระอุร้อน เหงื่อไหลชุ่มเสื้อผ้า แต่นี่กลับเป็นช่วงที่ผู้คนมากมายก้าวออกจากบ้านไปใช้ชีวิต อาจเพราะในรอบปีจะมีแค่ช่วงนี้เท่านั้นที่สังคมจะผ่อนคลายความตึงเครียด และคืนเวลาให้เราได้มีโอกาสหล่อหลอมตัวเองมากที่สุด ในมุมมองผู้ใหญ่อาจมองเห็นความแตกต่างได้ยาก แต่สำหรับเด็กๆ เพียงปิดเทอมฤดูร้อนผ่านไปก็ดูคล้ายเปลี่ยนไปเป็นคนละคน บางคนไปเจอเส้นทางใหม่ บางคนพบเพื่อนใหม่

และบางคนไปพัวพันกับคดีปริศนา...

ฤดูร้อนครั้งนี้จะทำให้ใครหลายคนเปลี่ยนไป เช่นนั้นคงต้องขอเตือนด้วยความหวังดี

ว่าอย่าไวใจ แม้แต่คนที่คุณคิดว่ารู้จักดีที่สุด

prism

คำนำผู้แปล

“สิ่งที่เห็นอาจไม่ใช่สิ่งที่จริง”

นี่คือสิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดของผู้แปลหลังจากที่อ่านและแปลเรื่องนี้ค่ะ

มีงานวิจัยบอกว่าสมองของคนเรามักจะเลือกรับรู้แต่สิ่งที่เราอยากรู้หรือสิ่งที่เราเชื่อ แถมยังชอบคิดเข้าข้างตัวเองเสียด้วย ว่าสิ่งที่เราคิดหรือกระทำนั้นถูกต้องแล้ว

บางทีนี่อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง หรืออาจจะเป็นสาเหตุหลักของความขัดแย้งระหว่างมนุษย์เราก็เป็นได้

คิดดูแล้วก็เป็นเรื่องตลกร้ายอยู่เหมือนกันนะค่ะ ที่แม้แต่สมองซึ่งเป็นศูนย์รวมความนึกคิดของตัวเราเองแท้ ๆ ยังสามารถหลอกหลวงเราได้ และน่าจะเป็นนิทานหลอกหลวงไม่รู้จบที่เราอาจไม่มีวันรู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าถูกหลอก

ผู้แปลคิดว่าบางทีการพยายามเตือนตัวเองให้วางใจให้เป็นกลาง ลองคิดถึงใจเขาใจเราให้มาก และพยายามมีสติรู้ตัวอยู่กับปัจจุบันเสมอ อาจช่วยลดผลกระทบจากคำลวงของสมองได้บ้างไม่มากนักน้อย

ขอบคุณสำนักพิมพ์ Prism ที่ให้โอกาสผู้แปลได้มาแปลนิยายเรื่องนี้ และขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความสุขกับการอ่านค่ะ

ชญพัธ วรรณคดี

ควมมีไม้ก่คบหรอก ที่ได้ยินเสียงจักจั่นแล้วนึกถึงรูปลักษณะของมันได้ทันที เหมือนเวลาเราได้ยินเสียงฝน ก็คงไม่มีใครจินตนาการถึงหยดน้ำฝนแต่ละหยดที่ตกกระทบพื้น

สำหรับคนทั่วไป เสียงจักจั่นคือเสียงที่ถูกแปลงออกมาจากจักจั่นจำนวนนับไม่ถ้วน ผสมปนเปและซ้อนทับกันจนเกิดเป็นเสียงหนัก ๆ อันชุ่มฉ่ำ

และผมก็ไม่ชอบเสียงนั้นเอาเสียเลย

มันมีบางอย่างที่ผิดปกติ บางอย่างที่น่ากลัว พอเข้าสู่ฤดูร้อน ผมมักจะคิดแบบนี้ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนั้น เวลาเดินผ่านข้างสวนสาธารณะที่มีต้นไม้เขียวชอุ่ม ผมจะเร่งฝีเท้าเพื่อเดินผ่านไปให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ แล้วจ้องทิวต้นเคียวกิ¹ เข้มผ่านหน้าต่างห้อง พลองชมความอัดอั้นไว้ที่ล้นปี ใจอยากร้องตะโกนออกมาว่า ได้โปรดเถอะ หยุดร้องเสียที

ฤดูร้อนที่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น ผมกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตอนนั้นผมมีน้องสาววัยสามขวบ วันเวลาผันผ่านจนผมเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่น้องสาวกลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น หลังจากเกิดเหตุการณ์เพียงหนึ่งปี เมื่อเธออายุครบสี่ขวบ เธอก็จากโลกนี้ไป

หากคิดอีกแง่ บางทีน้องสาวผมอาจจะโชคดีก็เป็นได้ เพราะผมก็มักคิดอยู่บ่อยครั้งว่า หากต้องพยายามมีชีวิตรอดอยู่บนโลกนี้อีกหลายสิบปี ผมขอไม่เกิดมาบนโลกนี้จะดีกว่า

¹ ต้นเซลโควาญี่ปุ่น เป็นไม้ยืนต้นประจำชาติญี่ปุ่น ลักษณะสูงสง่า กิ่งก้านแผ่ขยายเป็นรูปทรงพัดสวยงาม

แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังคงเก็บรักษากระดูกส่วนหนึ่งของน้องเอาไว้อย่างดี โดยใส่ไว้ในแก้วทรงสูงที่ผมใช้ในตอนนั้น ปิดปากแก้วด้วยแผ่นพลาสติกแรป และวางไว้บนโต๊ะ ทุกครั้งที่ผมเห็นมันก็จะชวนนึกถึงมืออันแสนน่ารักที่มีนิ้วเล็ก ๆ เรียงรายหน้าห้องเรียนลื่นที่ราวกับทำมาจากยางลาเท็กซ์ ดวงตากลมโตอึ้งดงามของเธอ ยามที่หัวทั้งร่างสั่นไทม์ใกล้ตายอยู่บนดักของผมพลางบอกว่า “อย่าลืมนะ”

ช่วงระหว่างฤดูร้อน ผมเก็บกระดูกของเธอลงไปในลิ้นชัก เพราะผมรู้ดีว่าหากยังนึกถึงเธอในระหว่างที่ได้ยินเสียงจักจั่น ตัวผมก็อาจจะพังทลายลงอีก

1

ห้องเรียน

วันที่ 20 กรกฎาคม

เสียงลมน่ากลัวมาก ผมได้ยืนมันดังไม่หยุดจากอีก
ฟากหนึ่งของแนวหน้าต่างทางซ้ายมือตั้งแต่เมื่อ

มันเป็นเสียงที่ผมไม่เคยได้ยิน รวากับเสียงภูตผีปีศาจ
รูปร่างน่ากลัวกำลังกรีดร้องระงม

“เฮ้ย เลิกคุยได้แล้ว ตอนนี้พวกเธออยู่ ป.4 กันแล้วนะ
ทานาเบะ หันมาข้างหน้าให้ดีๆ นี่ฟังนะ ครูจะพูดอีกรอบ”

ครูอิวะมูระซึ่งอยู่ในชุดวอร์มสีน้ำเงินยืนอยู่ตรงโต๊ะครู
หน้าห้อง คิ้วที่รวากับเขียนด้วยปากกาเมจิกยกขึ้นลง ระหว่าง
พูดเรื่องข้อควรระวังในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน ส่วนผมกอดพัน
แน่น พยายามสุดชีวิตเพื่อปิดปากตัวเองให้สนิท เพราะถ้าเผลอ
อ้าปากละก็ เสียงกรีดร้องที่เก็บกักเอาไว้ในลำคออาจจะทะลัก
ผ่านไรฟ์นออกมาได้

ผมกลัว

อาจเพราะที่นั่งของผมอยู่ริมหน้าต่าง เลยได้ยินเสียง
น่ากลัวแบบนี้ พอคิดแบบนั้นผมเลยค่อยๆ หันไปมองคุณสุมิตะ

ตรงที่นั่งด้านหลัง แต่ดูเหมือนเธอไม่ได้ใส่ใจสิ่งที่อยู่นอกหน้าต่างสักเท่าไร เอาแต่เหม่ออย่างเดียว

...มีอะไรเธอ

คุณสูมิตะกระซิบถามด้วยเสียงแหบ ๆ ฟังดูเบื่อหน่าย ผมเกิดอายจึงรีบหันหน้ากลับมาในทันที

“เรื่องนี้พวกเธอต้องบอกคุณพ่อคุณแม่ให้รู้ไว้ด้วยนะ ถ้าหากเกิดอะไรขึ้นระหว่างปิดเทอม จะต้องติดต่อมาที่โรงเรียนเสมอ”

(ที่บ้านผมโทรศัพท์ถูกตัดแล้วอะครับ) (ฮา ฮ่า ฮ่า ฮ่า) (จริงเหรอเนี่ย) (โกหกน่า ไม่ใช่บ้านของ S ลักหน่อย) (โทรศัพท์บ้านของเจ้านั้นถูกตัดจริงๆ นั่นะ)

“อ้าว เจียบ ๆ หน่อยสิ นี่ยังไม่ปิดเทอมหน้าร้อนนะ”

ห้องฟ้านอกหน้าต่างเป็นสีเทาทั้งที่เป็นกลางวัน ผมดูราวกับจำลองมาจากท้องทะเลอันบ้าคลั่ง มันหมุนวนแผ่กระจายไปไกล และกำลังไหลผ่านเข้ามาในกรอบหน้าต่างจากทางซ้ายสู่ทางขวาอย่างรวดเร็ว

“ช่องทางติดต่อคือเบอร์ที่อยู่ล่างสุดของซีตที่แจกให้ไปเมื่อกี้ เป็นเบอร์ที่เขียนด้วยตัวหนานะ”

(1294 คร๊าบ) (เอ๋ อะไรนะ) (คำตอบไง) (คำตอบ?) (อ้าว นี่ไม่ใช่โจทย์ลบลเลขอะ)

“อ้าว นั่นเบอร์โทรศัพท์ แต่มุกเมื่อกี้นี้ตลกใช้ได้นะ แถมคิดเลขถูกด้วย”

(หึหึหึ) (คิกคิกคิก) (อะไรเนี่ยนาย) (อ๊อ)

อีกไม่นานนักเรียนจะดัง และผมจำเป็นจะต้องออกไป

จากห้องเรียนนี้ ถ้าออกไปนอกห้องเรียน ผมก็ต้องยืนอยู่ท่ามกลางสายลมอันน่ากลัวเพียงลำพัง

ผมหยิบดินสอกด ด้วยหวังว่าจะเปลี่ยนไปคิดเรื่องอื่นเพื่อให้จิตใจสงบลง ผมวาดรูปที่ชอบโต๊ะและพยายามจะจดจ่อกับมัน แต่ผมไม่อาจขยับปลายนิ้วอย่างที่ต้องการ ทำให้ลายเส้นหักงอสั้นไหวไปหมด

“เฮ้ย วาดรูปเล่นลงบนโต๊ะได้รึอะ”

ฮาจิโอะกะที่นั่งอยู่ข้างๆ ชะโงกมาถาม

“อะไรละนั่น...จะเข้า?”

“จะอะไรก็ช่างน่า”

“อ้อ กิ่งกำลีนะ”

“ไม่ใช่กิ่งกำลั๊กหน่อย!”

ผมเปลือยเปล่งเสียงแหลมสูงออกมา สายตาจากรอบข้างหันมามองพวกเราแวบหนึ่ง

“ถ้างั้นอะไรละ”

ฮาจิโอะกะส่งเสียงหืออย่างเหนื่อยหน่ายแล้วหุดคอกกลับไป

“ถ้าใครไปเที่ยวทะเลก็ให้ระวังเป็นพิเศษนะ มีออกซาว์ทุกปีใช่ไหมละ ว่าเด็กที่กำลังเล่นน้ำอยู่โดนคลื่นซัด...”

(ก็ว่ายน้ำทะเลนี่อะ) (ก็เขายว่ายน้ำไม่ได้ไง) (ทำไมละ)
(ก็คลื่นมันแรง) (ทำไมละ)

ก่อนสายลมกระแทกหน้าต่างส่งเสียงดังตึงจนมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบานกระຈักลั่น ผมเปลือยทำดินสอกดหลุดมือ หันหน้าไปมองทางนั้น และ...

และผมก็เห็น

S คงขี่สายลมผ่านหน้าต่างไป จากทางซ้ายไปยังทางขวา ทั้งที่นั่นคือชั้น 2 ของอาคารเรียนแท้ ๆ แต่ร่างของ S คงที่สวมเสื้อยดีสีเทาและกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลเข้มนั้นลอยล่องไปตามลมอย่างรวดเร็ว ดูราวกับเศษกระดาษ ตอนบินผ่านหน้าต่างห้องเรียน S คงเบิกตากว้างขึ้น เขามองเข้ามาข้างในห้องเรียนและเผยสีหน้าเหงาหงอยออกมาแวบหนึ่ง...

จากนั้นก็บินผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ผมยกตัวขึ้นเพื่อแนบหน้าชิดกระจกหน้าต่าง เข้ม้มมองไปยังทางที่ S คงบินจากไป ตอนนี้หา S คงไม่เจอแล้ว มีเพียงฝุ่นดินจากสนามโรงเรียนที่ฟุ้งอยู่ในอากาศเท่านั้น

“มีใครที่คิดจะเก็บการบ้านฤดูร้อนไว้ทำทีเดียวตอนท้ายบ้างรึเปล่า”

(คร๊าบ) (ครับ! ครับ!) (ต้องทำทุกวันนะ) (นายก็ด้วยละน่า)

ผมหันไปมองที่นั่งของ S คง ซึ่งอยู่ห่างจากที่นั่งผมไปสี่ที่ทางขวา...สองที่จากทางด้านหลัง

มีเพียงที่นั่งตรงนั้นที่ว่างเปล่า ทั้งที่ที่นั่งอื่นมีเพื่อนร่วมห้องนั่งอยู่แท้ ๆ แต่มีเพียงที่นั่งของ S คงเท่านั้นที่ว่างเปล่า ราวกับถูกลืมเลือนไป

“การบ้านปิดเทอมฤดูร้อนนะ ถ้ามาทำทีเดียวในตอนท้ายมันจะลำบากมาก ไม่ถึงกับต้องทำทุกวันก็ได้ เอาแค่ทุก 2 วันก็พอ ค่อย ๆ ไปได้แล้วกันนะ”

(คร๊าบ) (ไม่ไหวหรอกครับ) (ทำไม่ล่ะ) (ก็ฉันต้องไปบ้านคุณยายนี่) (ก็เอาไปด้วยสิ)

“แล้วก็ วันนี้ S เขาหยุดเรียน เพราะงั้นใครช่วยเอาซีตที่แจกกับการบ้านไปส่งให้ที่บ้าน S หน่อยสิ”

(นายไปลิ) (ไม่เอาหรอก มันเหม็นนี่นา) (ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า) (อื้ เหม็น)

ใช้แล้ว S คงไม่ได้มาโรงเรียน เดิมที S คงร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง ทำให้ขาดเรียนบ่อย ดังนั้นวันนี้ผมเลยไม่ได้นึกใส่ใจ

“เงียบๆ หน่อยสิ เอ้า ไม่มีใครอาสาเลยรี ใครรู้จักบ้าน S คงบ้าง”

(มาซุคาวะรู้จักจากร้านครุ) (เอ๊ะ ฉันไม่รู้สักหน่อย) (ที่บ้านนายอยู่ใกล้นี้) (ไม่เอาหรอก)

ผมขยับใบหน้าเข้าไปใกล้กระจกหน้าต่างอีกครั้ง S คงไปไหนแล้วนะ

...

รู้สึกตัวอีกที ทั้งห้องก็เงียบเสียงไปแล้ว

ทุกคนต่างจ้องมองมาที่ผม ครุอิวะมูระขมวดคิ้วหนาเล็กน้อย พลังมองหน้าผมจากโต๊ะครุหน้าห้อง ในขณะที่ทุกคนต่างทำสีหน้าเหมือนกำลังตกใจ

“มิจโอะ...เธอจะไปให้เธอ”

ครุอิวะมูระถามผม ภายในห้องเรียนที่ไร้เสียงพูดใดๆ ยิ่งเงียบลงไปอีกเมื่อครุอิวะมูระเอ่ยประโยคนั้นจบ

และทันใดนั้นผมก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าผมยกมือขวาขึ้นตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ จะว่าไปแล้ว เมื่อกี้ก็มีรูปหนึ่งที่ผมคิดว่าต้องยกมือขึ้นอยู่เหมือนกัน

“เธอรู้จักบ้านของ S ไหม”

ผมมองหน้าครูกลับและพยักหน้ารับ คิ้วของครูอ๊ะมูระตกลง ขณะที่เขาทำสีหน้าคล้ายจะหัวเราะคล้ายจะร้องไห้

“งั้นรี...อืม ค่อยโล่งอกหน่อย ถ้างั้นครูฝากชิตที่แจกให้แล้วก็การบ้านของ S เขาไฉนะ อืม โล่งอกไปที”

หลังจากนั้นครูอ๊ะมูระก็เอาแต่พยักหน้าอยู่คนเดียวหลายครั้ง และเมื่อเขาหันกลับมาพูดกับทุกคนในห้อง เสียงก็ดูเหมือนจะสูงขึ้นจากเดิมนิดหน่อย

“ดีเลย มิจิโอะเขาจะเป็นคนเอาชิตที่แจกกับการบ้านไปส่งให้ที่บ้าน S คง ทุกคนเองเวลามีเพื่อนหยุดเรียนหรือกำลังลำบาก ก็หัดเสนอตัวช่วยเหลือเพื่อนอย่างมิจิโอะด้วยนะ เข้าใจไหม”

(หมอนั้นสนิทกับ S ด้วยเหอ) (ไม่รู้สิ) (ไม่เหม็นรีไฉนะ) (เฮ้ย เขามองอยู่นะ)

เมื่อสบตามผม เด็กสองคนในห้องก็หลบตาด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน คนหนึ่งหันไปตั้งใจมองครูอ๊ะมูระอย่างจริงจัง ส่วนอีกคนทำท่าเหมือนเจออะไรน่าสนใจสักอย่างในกล่องดินสอบนโต๊ะตัวเอง และเลิกคิ้วจ้องมองมันอยู่อย่างนั้น

“มิจิโอะ ระวังโดนฆ่าตายระหว่างไปบ้าน S ละ”

อิชิซาวะที่นั่งอยู่ข้างหน้าเอี้ยวร่างตัวย่นขึ้นมาหา ตาของเขาคุ้นั้นปกติก็เฉียงขึ้นอยู่แล้ว พอถูกเนื้อแก้มดัน เลยยิ่งมองดูเหมือนเป็นเส้นขีดพาดเฉียงยิ่งกว่าเดิม

“ถ้าไม่ระวังตัว เตี่ยวนายก็ถูกจับหักขาทิ้งไว้ในพงหญ้าไปด้วยอีกคนหรอก”

ผมเข้าใจสิ่งที่อิชิซาวะอยากบอกดี เพราะในช่วงหนึ่งปี

ที่ผ่านมา เมือง N พบซากหมาแมวตายในสภาพแปลกประหลาดอย่างต่อเนื่อง ยังลงพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์เมืองด้วยว่าเป็นการกลืนแก๊สที่เลวร้าย และทำให้คนในพื้นที่แตกตื่นอยู่บ้างเหมือนกัน สถานที่เจอนั้นมีตั้งแต่ริมแม่น้ำตรงชายขอบเมืองในแปลงปลูกต้นไม้ตามบ้าน ริมถนนในซอย หรือกระทั่งบริเวณชอกตึก โดยเจทั้งหมดมากถึงแปดซาก เป็นหมาสี่ขา แมวสี่ขา มีทั้งสัตว์จรและสัตว์เลี้ยง และเพิ่งเจอซากที่แปดเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม หรือก็คือเมื่อห้าวันก่อน เรื่องนี้ลงหนังสือพิมพ์ในเช้าวันรุ่งขึ้นด้วย เนื้อหาข่าวในหนังสือพิมพ์มีภาพแผนที่เมือง N ที่มีการวงจุดต่างๆ ซึ่งมีการพบซากพร้อมทั้งระบุวันที่พบเอาไว้ข้างจุดที่วง มีทั้งแบบที่พบซากเร็วหลังจกตายได้ไม่นาน ไปจนถึงแบบที่กว่าจะพบก็เหลือแต่กระดูกแล้ว ดังนั้นวันที่ระบุเอาไว้จึงไม่ค่อยมีความหมายสักเท่าไรนัก จุดวงกลมนั้นกระจายไปทั่วเมือง จนทำให้พวกผมหวาดกลัวกันว่าต่อไปมันจะเกิดขึ้นที่ไหน การกระทำนี้ถูกมองว่าเป็นฝีมือของคนโรคจิต และที่โรงเรียนเองก็มีการแจ้งเตือนนักเรียนให้ระวังบุคคลน่าสงสัยเอาไว้ด้วย

...ถ้ามันเป็นแค่ซากสัตว์ตายเฉยๆ อาจจะมองว่าเป็นอุบัติเหตุหรือเกิดจากการมีสิ่งปนเปื้อนในแม่น้ำมากกว่าจะเป็นฝีมือพวกโรคจิตได้...ครูอิวะมูระมักพูดแบบนี้เสมอในช่วงโมงไฮมูรูม

...แต่ว่าสภาพแบบนี้มันต้องเป็นฝีมือ...ของใครสักคนแน่นอน...

เหตุที่ชวนให้คิดเช่นนั้นก็เพราะทุกซากจะมีจุดร่วม

ที่เหมือนกันอยู่สองอย่างเสมอ

อย่างแรกคือ ข้อต่อของขาหลังทั้งหมด...ถ้าเป็นมนุษย์ ก็คือข้อต่อบริเวณหัวเข่า จะถูกหักพับไปยังทิศตรงข้าม และ อีกอย่างก็คือ ในปากของหมาและแมวที่ตายนั้นจะมีก้อนสบู สีขาวอัดเอาไว้ด้วย

“แล้วอย่าลืมเรื่องจะมีงานแสดงละครเวทีด้วยล่ะ มีเวลา หลังเปิดเทอมแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้นเองนะ ใครที่ซ้อมในช่วง ปิดเทอมหน้าร้อนได้ก็ซ้อมเอาไว้ด้วยล่ะ”

เสียงกริ่งโรงเรียนดังขึ้น

บ้านของ S คูก

การจะไปถึงประตูโรงเรียนนั้นจำเป็นต้องเดินตัดผ่านสนาม โรงเรียนที่มีความยาวรอบหนึ่งร้อยเมตรไปเสียก่อน

ดวงอาทิตย์ยามฤดูร้อนแผดเผาเศษหินกรวดบนสนาม โรงเรียนจนแห้งแล้ง ผมเดินปะปนเหล่านักเรียนที่เลิกเรียน พร้อมกัน มุ่งหน้าไปยังประตูโรงเรียน มือซ้ายถือของที่ต้อง เอาไปส่งให้ S คูก มีซีตสองแผ่นที่เป็นเรื่องแจ้งจากทางโรงเรียน การบ้านแบบฝึกหัดสี่เล่ม และซองกระดาษสีน้ำตาลอีกหนึ่งซอง

ข้างในซองกระดาษคงจะเป็นเรียงความเล่มนี้

เผอิญว่าวันนี้ครูคืนเรียงความอิสระที่เคยส่งไปในคาบวิชา ภาษาญี่ปุ่นเมื่อสัปดาห์ก่อนให้ทุกคนพอดี โดยครูอิสระจะเขียน ความคิดเห็นเอาไว้ท้ายเรียงความของแต่ละคนด้วยตัวอักษรสีแดง ตัวผมเขียนเรื่องตอนมิกะ น้องสาวที่อายุครบสามขวบในปี

ออกมาจากห้องแม่ ผมเขียนถึงความทรงจำตอนนั่งรออย่าง
กระสับกระส่ายอยู่บนม้านั่งยาวกับพ่อที่นอกห้องตรวจรักษา
ในโรงพยาบาล โดยครูอิวะมูระเขียนความเห็นไว้ว่า “บรรยาย
ความรู้สึกได้ดีเลยครับ”

เมื่อมองท้องฟ้าก็พบว่าก้อนเมฆที่ลอยต่ำจนถึงเมื่อครู
หายไปแล้วเมื่อไรไม่รู้ ดวงอาทิตย์สีขาวยามหน้าร้อนปรากฏขึ้น
สายลมที่พัดแรงถึงขนาดนั้นก็สงบเงียบไปแล้ว

“โอ้ มิจโอะ”

ครูอิวะมูระวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาใกล้จากด้านหลัง ทั้งที่
ก่อนหน้านี้เขายังอยู่ในชุดเสื้อวอร์มแท้ ๆ แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยน
มาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นแล้ว เขาหนีบเสื้อสูทและกระเป๋า
ทำงานเอาไว้ด้วยกันใต้แขน

“กำลังจะไปบ้านของ S ใช่ไหม อากาศมันร้อน ระวัง
เป็นลมแดดด้วยนะ...อ้าว นี่เสื้อโซกเลยนี่ ผ่าเช็ดหน้าล่ะ”

“ไม่มีครับ”

“ถ้ามันเดี๋ยวครูให้ยืมไปก่อนแล้วกัน เอานี้ ไว้เปิดเทอม
แล้วค่อยมาคืนก็ได้ ใช้เช็ดเหงื่อซะ”

ครูอิวะมูระยื่นผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินลายทางสีขาวให้ผม

“งั้นครูไปก่อนนะ พอดีริบอยู่ ระหว่างปิดเทอมก็อย่า
ไปอยู่ในที่ไม่ค่อยมีคนล่ะ”

เขาตบไหล่ผมเบา ๆ ก่อนจะวิ่งเหยาะ ๆ จากไป ดูท่าจะ
รีบมาก เพราะเมื่อผมออกจากประตูโรงเรียนก็ไม่เห็นครูแล้ว

ผมเดินมุ่งหน้าไปตามถนนแคบๆ โดยมีแสงจากดวงอาทิตย์
เหนือหัวแผดเผาเส้นผมอยู่ตลอดเวลา

ถนนเคยาгинั้นเป็นถนนสายใหญ่ทอดยาวตรงจากประตูโรงเรียน สองข้างทางมีแนวต้นเคยาที่สูงใหญ่เรียงราย ผมไม่รู้เหมือนกันว่ามันชื่อนี้จริงหรือเปล่า แต่พวกผมทุกคนต่างเรียกมันด้วยชื่อนี้กันทั้งนั้น เป็นภาพจินตนาการที่เมื่อเดินมุ่งหน้าตามถนนสายนี้ไปเรื่อยๆ ก็จะพบว่านักเรียนที่เดินอยู่ข้างหน้าลดน้อยลงไปทุกที เพราะพวกเขาจะเดินแยกไปตามทางย่อยที่แตกสาขาอยู่ทั้งทางซ้ายและขวานั้นเอง บางทีอาจจะเส้นทางลัดเพื่อกลับบ้านก็เป็นได้

ตอนเดินมาถึงกลางทางและกำลังผ่านสวนสาธารณะสำหรับเด็กทางขวามือ ตรงหน้าผมก็ไม่มีเด็กนักเรียนเหลืออยู่เลย เข้มขนาดใหญ่นาฬิกาในสวนสาธารณะขึ้นบอกเวลา 12.20 น.

ระหว่างเดิน ผมก้มมองของในมือซ้ายที่ต้องนำไปให้ S คงตอนนี้ช่องสีน้ำตาลเปียกขึ้นเป็นรอยนิ้วจากเหงื่อในมือที่ไหลซึม ผมกังวลว่ามันจะเปียกไปถึงข้างในหรือเปล่า จึงลองแอบส่องดูในช่อง แต่ดูเหมือนกระดาษเรียงความข้างในจะยังปลอดภัยดี

พระราชเลขา

ผมมองเห็นชื่อเรื่องที่ข้างขอบกระดาษเขียนเรียงความ

ตรงทางแยกรูปตัว T ที่ถนนเคยาใกล้ลิ้นสุดลง ผมเดินเลี้ยวไปทางขวา เส้นทางนี้แตกต่างจากทางซ้ายซึ่งเป็นทางไปบ้านผม มันแคบกว่า ข้างทางทั้งสองฟากเป็นที่ว่างซึ่งหญ้าเริ่มงอกขึ้นรก หรือไม่ก็เป็นลานหินกรวดสำหรับใช้จอดรถ และแทบไม่มีคนไปมาเลย

ลมอ่อนๆ พัดมาจากที่ว่างทางซ้ายมือ และท่ามกลางสายลมนั้น ผม...ได้กลิ่นน่ารังเกียจบางอย่าง

ผมยกมือปิดจมูก มองไปยังทิศที่สายลมพัดมา พบว่า

มีรถคันหนึ่งถูกจอดทิ้งเอาไว้ในพื้นที่กว้าง ดูเหมือนมันจะอยู่ที่นั่นมานานแล้ว เพราะสีเทาที่ทาเอาไว้หลุดล่อนออกจนดูเก่าโทรม กระพริบหน้าต่างที่แตกละเอียดทั้งหมดนั้นคงเป็นฝีมือใครสักคนละมัง ผมเดินเข้าไปใกล้รถและลองมองเข้าไปตรงที่นั่งด้านหลังซึ่งไม่มีกระพริบหน้าต่างกันแล้ว ทันใดนั้นผมเอนร่างกายท่อนบนหนีรากับถูกใครต่อยไปหน้า

มีแมวตายอยู่ในนั้น

เป็นแมวอ้วนที่โตแล้ว มันนอนหงายตัวแข็งที่อยู่อยุบนเบาะรถที่สากร้านและแตกกระแหงเนื่องจากโดนลมฝนมานานขนสีขาวและสีน้ำตาลอ่อนของมันหลุดร่วงหายไปเป็นหย่อมๆ มองเห็นผิวสีชมพูในบางจุด ดวงตาทั้งคู่แห้งกรังราวกับมีใครฝังเม็ดบ๊วยดองสีดำสนิทลงไป ปากที่อ้าเผยอเล็กน้อยแห้งงาขึ้นไปทางใบหูทั้งสองข้าง ราวกับกำลังจินตนาการถึงอะไรบางอย่างและหัวเราะโดยไร้เสียง ที่รูจมูกของมันมีมดไต่เข้าออกอยู่ด้วย

ชากัน้อยู่ในท่าทางแปลกประหลาด ลักษณะเหมือนเอเลี่ยนในวิดีโอเกมที่บุกมารุกราน ขาหน้าทั้งสองข้างยกสูงถึงหัว ราวกับกำลังไซโยให้ร้อง ส่วนขาหลังถูกพับงอให้ส่วนปลายยกขึ้น เรียกได้ว่าตัวมันทั้งตัวอยู่ในท่าทางเหมือนอักษรคันจิ 出 ไม่มีผิด ขาหน้านั้นคงจะชี้ขึ้นเองตามธรรมชาติละมัง แต่ว่าขาหลังนั้นไม่มีทางพับงอในองศาแบบที่เป็นอยู่นี้ได้เองแน่นอน เห็นได้ชัดว่าข้อต่อของมันงอพับกลับมากในทิศตรงข้าม และ...

นั่นมันอะไรกันนะ ตอนแรกผมดูไม่ออก แต่เหมือนเห็นบางอย่างสีขาวโพล่ออกมาจากปากแมวร้ายๆ ผมยืนนิ่งออกไป

แต่...สบู่นี้หา ในปากที่เหมือนกำลังเสะยืมของซากแมวตัวนั้น มีสบู่อสีขาวซึ่งมีรอยแตกละเอียดและแห้งกรังโผล่ออกมา

“อือออ...”

ในที่สุดผมก็รู้แล้ว มันคือวิธีการฆ่าแบบนั้นนี่เอง

“อ้ากกกก!”

ผมออกวิ่งอย่างไม่ลืมหูลืมตา หัวใจเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง อยู่ในอกจนแทบจะกระดอนออกมาจากปาก หนทางเบื้องหน้า มีป่าไผ่ตั้งตระหง่านขวางกั้นอยู่ แบ่งแยกถนนออกเป็นซ้ายขวา รู้สึกว่าถ้าเลี้ยวซ้ายแล้วไปจนสุดทางจะเป็นบ้านของ S คง มีทางเล็กๆ ที่สองฟากเต็มไปด้วยป่าไผ่มากมายขึ้นเรียงซ้อนกัน ราวกำแพง ซึ่งผมวิ่งเต็มฝีเท้าทะลุผ่านมาในรวดเร็ว

เมื่อมาถึงหน้าประตูรั้ว ผมก็วางมือทั้งคู่แปะลงบนดัก และทรุดตัวนั่งยองลงตรงนั้น ในหัวปวดแปลบไปหมดเหมือนถูก เข็มแหลมทิ่ม และไม่ว่าจะพยายามสุดหัวใจเข้าไปมากเท่าไร ก็คล้ายยังไม่พอสักที

ผมเงยหน้าขึ้นมองบ้านของ S คง

ไม่มีป้ายชื่อที่หน้าบ้าน ทว่าจุดหนึ่งตรงผนังอิฐด้านขวา มีรอยคล้ายเคยมีป้ายแปะอยู่ตรงนั้นแต่ถูกเอาออกไปแล้ว บานประตูเหล็กสีดำแบบเลื่อนตรงหน้าเปิดค้างไว้เป็นช่องเล็กๆ พอให้คนแทรกตัวเข้าไปได้พอดี

ด้านข้างประตูรั้วมีกริ่ง ผมจึงลองกด แต่ดูเหมือนสปริง ด้านในจะหลุดหายไปแล้ว เมื่อกดกริ่ง ปุ่มจึงจมลงไปไม่ติดตัว กลับมา และได้ยินเสียงกริ่งดัง

ในตอนนั้นเอง เสียงบางอย่างได้ดังขึ้นใกล้ๆ เมื่อลองดู

จึงพบว่าไดคิจิกำลังชะโงกออกมาจากบ้านสุนัขไปแล้วครึ่งตัว และกำลังจ้องมองมาทางนี้ โดยบ้านสุนัขที่ว่่านั้นตั้งอยู่ทางด้านซ้ายของประตูบ้าน

ไดคิจิคือหมาที่ S คงเลี้ยงไว้ มันเป็นหมาพันธุ์พอมกะหรั่งสีน้ำตาลผสมขาว ผมมาเที่ยวเล่นที่นี่ครั้งแรกตอนป.1 และได้เจอไดคิจิ ตอนนั้นมันยังเป็นลูกหมาอยู่เลย เห็น S คงบอกว่ามันหลงมาจากที่ไหนสักแห่ง ที่แรกเหมือนจะตั้งชื่อมันว่า ลัคกี้ แต่ชื่อนั้นไม่เข้ากับรูปลักษณะของมัน สุดท้ายเลยเปลี่ยนเป็นชื่อญี่ปุ่น

ไดคิจิชอบตัวลง และเริ่มส่งเสียงขู่ในคอ

ผมตกใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นไดคิจิทำท่าทางแบบนี้ได้ ผมยังจำได้ว่า ไม่นานนี้ตอนบังเอิญเจอ S คงในละแวกใกล้ๆ มันยังแกว่งหางเป็นวงและเข้ามาเลียหน้าผมอยู่เลย

เมื่อผมเดินก้าวเข้าประตูไปได้หนึ่งก้าว ไดคิจิก็วิ่งออกจากบ้านสุนัขอย่างรวดเร็ว มันกระแทกใส่ประตู ยื่นจมูกออกมาทางซี่ประตูและเริ่มเห่าใส่ ดวงตาที่เงยจ้องมองมานั้นแลดูบ้าคลั่งน่ากลัว

“เป็นอะไรไปนะ...”

คอของไดคิจิถูกผูกล่ามเอาไว้ด้วยเชือกซึ่งผูกติดอยู่กับหลักที่ปักอยู่ข้างบ้านสุนัข เนื่องจากเชือกนั้นไม่ยาวนัก ผมจึงคิดว่าถ้าผมเดินมุ่งหน้าตรงไปยังประตูบ้าน ไดคิจิก็คงกระโจนใส่ผมไม่ได้

ผมสอดตัวผ่านช่องประตูรั้ว แล้วมุ่งหน้าไปยังประตูบ้าน ระหว่างนั้นไดคิจิยังใช้คอดึงเชือกจนสุดความยาว ในปาก

เต็มไปด้วยพองน้ำลายสีขาวที่กระเซ็นออกมาขณะส่งเสียงเห่า
ใส่ผมราวกับเป็นบ้า

ที่ข้างประตูบ้านมีกริ่งรูปร่างหน้าตาแบบเดียวกับเมื่อที่
อยู่ด้วย พอลองกดดู คราวนี้เสียงกริ่งก็ดังขึ้น

ผมรออยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่มีเสียงตอบรับกลับมา ผมลอง
กดกริ่งอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่มีคำตอบกลับอยู่ดี ผมจึงลองหมุน
ลูกบิดประตู และก็พบว่ามันไม่ได้ลงกลอนเอาไว้

“สวัสดีครับ”

ผมแหม่ประตูเป็นช่องเล็กๆ แล้วส่งเสียงเรียก

“S คุณอยู่ไหมครับ...”

ไม่มีใครตอบกลับมา ผมได้กลิ่นของ S คุณ เหมือนตอน
S คุณเดินผ่านไปภายในบ้านที่มีดสลัว

เมื่อมองดูที่พื้นหน้าประตูก็เห็นรองเท้าของ S คุณ...เขาอยู่
หรือเปล่าละ

ผมตัดสินใจเดินอ้อมไปทางสวน จึงปิดประตู และ
ออกเดินโดยใช้มือขวาระไปตามผนังบ้าน

สวนของบ้าน S คุณนั้นมีต้นไม้มากมายจนนับไม่ถ้วน
ต้นไม้เหล่านั้นชวนให้รู้สึกเหมือนงอกขึ้นมาเองมากกว่ามีใคร
บางคนตั้งใจปลูกมัน แต่ละต้นไม่มีการดูแลรักษา ไม่ว่า
กิ่งก้านไหนก็ยืดยาวไปเรื่อยตามใจชอบ มีทั้งต้นสูงต้นเตี้ย
แต่ละต้นนั้นแตกกิ่งก้านออกไปทุกทิศทางราวกับกำลังโมโหโโส

อีกฟากหนึ่งถัดจากสวนนั้นเป็นปากวังที่มีต้นคูนูกิขึ้นเต็ม
โดยมีรั้วไม้ไผ่เตี้ยๆ กันแบ่งอาณาเขต

เสียงจักจั่นดังลั่นจนหนวกหู ท่ามกลางเสียงจักจั่นเหล่านั้น

ผมได้ยินเสียงแปลกประหลาดดังเอี้ยดอ้าดอย่างแผ่วเบาอยู่ด้วย
เสียงมันราวกับหนูที่ร้องเวลาโดนจับตัว เป็นเสียงแหลมสูง และ
ผมไม่ชอบเลย

อะไรกันนะ ผมเอียงคออย่างฉงน ก่อนจะค่อยๆ เดิน
เลาะเหลียวข้างบ้านที่หันเข้าหาสวนไปเรื่อย ๆ

เอี้ยด เอี้ยด...

หน้าต่างบานใหญ่ที่หันเข้าหาสวนนั้นถูกปิดไว้เกือบทั้งหมด
มีแค่บานในสุดเท่านั้นที่เปิดอยู่ ตรงกรอบหน้าต่างด้านล่าง
มองเห็นชายผ้าม้าสีเหลืองอมน้ำตาล และตรงด้านหน้านั้น
มีดอกทานตะวันบานสะพรั่งอยู่เต็ม

เอี้ยด เอี้ยด...

ยิ่งก้าวเข้าไปใกล้ก็ยิ่งได้ยินเสียงประหลาดนั้นชัดมากขึ้น
เรื่อย ๆ

ผมมายืนอยู่ตรงข้างหน้าบานหน้าต่างข้างในสุด มองเข้าไป
ในห้อง และพบว่า S คงอยู่ที่นั่น

S คงกำลังยืนและก้มมองผมจากตรงเส้นแบ่งระหว่าง
เฉลียงข้างบ้านที่มีแสงอาทิตย์ส่องสว่างกับห้องญี่ปุ่นที่มีดสลับ
ไม้โดนแดด แต่เนื่องจากดวงตาทั้งสองข้างของ S คงเหลื่อมอง
ไปคนละทิศทาง ทำให้เขาไม่ได้มองตรงมาที่ผมเสียทีเดียว
แต่ถึงอย่างนั้นดวงตาข้างหนึ่งก็จ้องเขม็งมา เขาสวมเสื้อยืดสีเทา
กางเกงขาสั้นสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งเป็นชุดเหมือนตอนผมเห็นเขา
จากทางหน้าต่างห้องเรียนไม่มีผิด ทั้งตัวของ S คงหันมาทางผม
และกำลังแกว่งอยู่ในสภาพแปลกประหลาด ราวกับกำลังหมุนวาด
วงกลมเล็ก ๆ อยู่

“ทำอะไรอยู่เหรอ...”

ผมเอ่ยถาม แต่ S คงไม่ตอบ ริมฝีปากสีม่วงของเขา ไม่ขยับเลยสักนิด ลำคอของเขายังยาวยืดเสียดจนไม่น่าเชื่อว่า จะเป็นรูปลักษณะของคน

หัวใจของผมเต้นตึก ๆ รวากับหล่นจากที่สูง เมื่อสูญ ลมหายใจสั้น ๆ เสียงอากาศที่ลอดช่องฟันก็กรีดออกมาเป็น เสียงบาดหู...เท่าทั้งสองข้างของ S คงไม่แตะพื้น

“อา...อะ...”

ด้านในดันขาที่โผล่พ้นกางเกงขาสั้นของ S คงมีบางอย่าง คล้ายโคลนไหลอาบอยู่ มันไหลอาบขาผอม ๆ สีเข้มของ S คง และหยดลงจากปลายนิ้วอันเปลือยเปล่า เมื่อดูให้ดีจะเห็นว่า มีแอ่งน้ำเล็ก ๆ สีประหลาดอยู่ตรงพื้นระหว่างขอบหน้าต่างและ เลือหาตามิด้วย

ลมหายใจของผมถี่กระชั้นขึ้นเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่หายใจออก จะมีเสียงสั้น ๆ ดัง อะ อะ อะ เปล่งออกมาจากในลำคอ เสียงแหลมสูงของจิ้งจั่นที่ราวกับจะกดทับศีรษะเอาไว้ทำให้ผม ไม่อาจขยับตัวจากที่นั่นได้

เก้าอี้มีพนักพิงตัวหนึ่งล้มอยู่บนพื้นด้านหลัง S คง

เชือกที่ผูกคอ S คงเอาไว้แน่นยึดสูงขึ้นไปยังช่องไม้ฉลุ ซึ่งเป็นช่องลมของผนังข้างเพดาน มันลอดผ่านซี่ไม้ฉลุนั้นและ อ้อมยึดเอาไว้รอบหนึ่งก่อนจะชิงลงมาเอียง ๆ ไปยังห้องข้างล่าง เชือกที่ชิงตึงนั้นยืดยาวเข้าไปข้างในห้อง ส่วนปลายของมันผูกติด อยู่กับที่จับของบานประตูเสื้อผ้าขนาดใหญ่ที่ตั้งหันหน้ามาทางนี้ บานประตูที่ถูกถ่วงด้วยน้ำหนักของ S คงนั้นเปิดอ้าออกกว้าง ตัวตุ้

เคลื่อนออกจากที่ตั้งเดิมเล็กน้อย คงเพราะเป็นเช่นนั้นร่างของ S คงจึงเลื่อนลงมาจนระพื้น ถ้าหากว่าตุ้ลื้อผ้าน้ำหนักเบาว่านี้ อีกสักนิด หรือหากบานประตูนั้นใหญ่กว่านี้อีกสักหน่อย ขาทั้งสองข้างของ S คงอาจจะถึงพื้นไปแล้วก็เป็นได้

ความรู้สึกที่ยากจะอธิบายเอ่อล้นจากท้องขึ้นไปถึงหน้าอก เมื่อผมพยายามจะก้าวเข้าไปใกล้ S คง ทัวทั้งร่างก็ซาไปหมด เข้าพลันอ่อนพับ ตัวผมล้มลงพื้นในที่สุด

คืนที่เบือนเข้านั้นควรจะร้อนด้วยแสงจากดวงอาทิตย์แท้ๆ แต่มันกลับเย็น ผมวางมือทั้งคู่ลงบนเฉลียงและเงยหน้ามอง S คง ลมอุ่นๆ จากด้านหลังพัดผ่านศีรษะผมไป และทำให้ร่างของ S คงส่ายไหวอีกครั้ง เสียงเอี้ยดที่ตั้งขึ้นนั้นเสียดแทงข้างในหูของผมราวกับมีดอันแหลมคม

ผมไม่อาจทำใจมองร่างของ S คงได้อีก ผมหลับตาลง ค่อยๆ รวบรวมกำลังตัวเองลุกขึ้นมา

ผมขยับเท้า หันหลังให้ S คง เดินเลาะเฉลียงกลับไป รูดมุกขยับเข้าออก ปากสั่นระริก ฟันกระแทกกันดังกึกๆ อยู่ในปาก รู้สึกเหมือนขาไม่มีแรง ไม่สามารถเดินดีๆ ได้เลย ได้ยินเสียงเอี้ยดอาัดของเชือกดังมาจากทางด้านหลังราวกับกำลังไล่ตามผม

เมื่อเดินมาได้ครึ่งหนึ่งของเฉลียง ผมลองหันกลับไปมองข้างหลังครึ่งหนึ่ง

ผนังบ้านบดบังร่างของ S คงเอาไว้ ทำให้มองไม่เห็นแล้ว ภาพดอกทานตะวันมากมายฉายเข้าสู่สายตาของผม ไม่ว่าดอกไหนก็ล้วนมีขนาดใหญ่โตบานสะพรั่ง ทุกดอกล้วน

หันหน้าไปทางห้องที่ S คงอยู่ บางทีเมื่อไหร่ S คงอาจจะไม่ได้
ก็มอมดม แต่เขาอาจกำลังมอมงานตะวันตกที่บานสะพรั่งอยู่
ก็เป็นได้ เมื่อผมคิดเช่นนั้น จู่ๆ น้ำตาก็ไหลออกมา

โรงเรียน

ภายในอาคารเรียนเงียบสงัด โถงทางเดินที่ไม่มีคนนั้นราวกับ
ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของอาคารอื่นที่โหนลักแห่งไปแล้ว

ผมเดินไปตามทางเดินชั้น 1 และเปิดประตูห้องพักครู

“...เป็นอะไรไปรี”

ครูนิชิกาคิ ซึ่งเป็นครูประจำชั้นของ ป.6 หันมาถามผม
ครูนิชิกาคิซึ่งผมจดจำเกมตอบและสวมแว่นสีเหลี่ยมลุกขึ้นจากโต๊ะ
นิ้วนหน้าและเดินเข้ามาหาผม

“ร้องไห้อยู่รี เกิดอะไรขึ้นนะ เธออยู่ ป.4...”

“ครูอิวะมูระอยู่ไหมครับ”

เสียงผมสั่น หลังจากพูดจบ ปอดของผมก็คล้ายสั่นระริก
ขึ้นมาเอง

“อ้อ ครูอิวะมูระไม่อยู่นะ แต่...ต้องเป็นครูอิวะมูระเท่านั้น
เธอ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นเล่าให้ครูฟังก็ได้เนะ เอ้า ไม่ร้องนะ”

ครูนิชิกาคิตบแขนผมเบาๆ

“มิจิโอะคงไปมีเรื่องทะเลาะมาเธอ”

ครูโหมิซาวะซึ่งสอนดนตรีเดินเข้ามาพร้อมสีหน้าเป็นห่วง

“วันนี้ครูอิวะมูระไม่กลับมาแล้วนะ เห็นว่ามีธุระ”

รู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าครูทั้งหมดในห้องพักครูกำลังจ้องมอง

ผมอยู่ ผมสับสน ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี
“โอ๊ะ? ทำอะไรอยู่นะ มิจีโอะ”

ได้ยินเสียงดังขึ้นจากทางด้านหลัง เมื่อหันกลับไปมอง
ก็พบว่าครูอิวะมุระกำลังยืนอยู่ที่นั่น แต่ก่อนผมจะทันพูดอะไร
ออกไป ครูโทมิซาวะก็เอ่ยปากขึ้น

“อ้าว ครูอิวะมุระ เสร็จธุระแล้วหรือคะ”

“ผมนัดคนเอาไว้คะครับ แต่เผชิญอีกฝ่ายไม่สะดวกแล้ว
ผมเลยกลับมา รู้แล้วอย่าเี็ดไปนะคะครับ พอดียังมีงานค้างอยู่
ด้วยนะ”

“วันนี้ขับรถมาด้วยใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ ใช่แล้ว ผมตั้งใจว่าจะขับรถออกไปกับคนที่นัด
นะคะครับ แต่พลาดเสียได้ ถ้ารู้แบบนี้สู้มาด้วยรถไฟฟ้าเหมือนเดิม
ดีกว่า”

ครูอิวะมุระหันมาหาผม

“มิจีโอะ เมื่อกี้เราเจอกันที่สนามโรงเรียนนี่? เธอไป
ที่บ้าน S คงไม่ใช่หรอ อ้าว นี่เธอร้องไห้หรอ”

“ครูครับ คือ...”

ผมเอ่ยค้างไว้เท่านั้นก่อนเงยไป หากผมเล่าเรื่องของ
S คุณที่นี่คงกลายเป็นเรื่องใหญ่โตอย่างแน่นอน ปอดของผม
สั่นระริกอีกครั้ง ครูอิวะมุระเหลือบมองคนรอบตัวก่อนจะยกมือ
โอบไหล่ผม

“ไม่อยากเล่าที่นี่หรอ เอาละ งั้นไปที่อื่นกันนะ เข้า
มาทางนี้”

เขาพาผมเข้าไปด้านในสุดของห้องพักรู เปิดประตูห้อง

ที่มีป้ายว่าห้องรับแขก ก่อนจะเข้าไปในนั้น ให้ผมนั่งที่มุมหนึ่งของโซฟาหนัง จากนั้นครูอิวะมูระก็นั่งลงข้างๆ

“...เกิดอะไรขึ้นเธอ”

ผมสวดหายใจเข้าลึกๆ จากนั้นจึงอธิบายทุกอย่างที่ได้เห็นในบ้านของ S คุณให้ครูอิวะมูระฟัง ระหว่างนั้นน้ำตาที่ไหลออกมาอีก

“เรื่องนี้...เป็นความจริงสินะ”

ระหว่างฟัง ครูอิวะมูระทำท่าเหมือนจะลุกขึ้นยืนอยู่ตลอด เมื่อฟังจบเขาก็ลุกขึ้นในที่สุด ครูก็มองผมด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ผมกลืนน้ำลายที่มีรสชาติของน้ำตาลงไป ก่อนจะพยักหน้าเพียงครั้งเดียว

“นี่มันเรื่องใหญ่เลยนะ เฮ้ย...เรื่องใหญ่นะ...”

ครูอิวะมูระยกมือขึ้นถูหน้าผากทั้งที่ยังก้มมองใบหน้าของผมอยู่

“เดี๋ยวครูจะไปที่บ้านของ S คุณตอนนี้เลย เธอก็กลับบ้านไปซะ ไม่สิ...เดี๋ยวก่อนนะ ให้ครูคนอื่นไปส่งดีกว่า ใช่มั้ยแบบนั้นดีกว่า”

หลังจากครูอิวะมูระเดินออกจากประตูห้องรับแขกไป ก็ได้ยินเสียงเขากระซิบกระซาบกับใครบางคน ผมเริ่มได้ยินเสียงกุดต่ำเอ๋อเบาๆ ดังผสมปนเปหลายเสียง เสียงซุบซิบเหล่านั้นดังต่อเนื่องอยู่สักพัก บางทีก็ดังขึ้นหรือไม่ก็เบาลงในทันที เสียงผีเสื้อเสียงหนึ่งดังตึกๆ ห่างออกไป เสียงเคาะประตู เสียงของผู้อำนวยการโรงเรียน เสียงเคาะประตูนี้น่าจะเป็นเสียงจากประตูห้องของผู้อำนวยการที่อยู่ฝั่งตรงข้ามห้องรับแขกนี่ละมัง

ครูอิวะมูระชะเง้อกตัวโผล่จากประตูทางเข้าเพียงครั้งเดียว

กัวกมือเรียกผมอย่างรวดเร็ว เมื่อผมลุกขึ้นยืนและออกจากห้องรับแขก ก็พบว่าผู้อำนวยการกำลังยืนทำหน้าเคร่งเครียดอยู่ ผมเคยเห็นผู้อำนวยการทำสีหน้าแบบนี้ตอนนักเรียนคนหนึ่งเจออุบัติเหตุเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว ครูคนอื่นยืนมุงอยู่รอบตัวผู้อำนวยการ สายตาของทุกคนมองมายังผม

ครูอิวะมูระเห็นใบกระป๋องตัวเองเอาไว้ใต้วงแขน

“มิจโอะ เดี่ยวครูจะตรงไปที่บ้าน S คุณเลย ส่วนครูโทมิซาวะจะพาเธอไปส่งที่บ้านนะ คุณพ่อคุณแม่เธออยู่บ้านไหม”
ผมส่ายหน้า ตอนนี้น่าจะมีแค่มีกะละมังที่อยู่บ้าน

“แม่น่าจะกลับมาตอนบ่ายสามกว่าๆ ครับ”

“ตอนนี้เพิ่งบ่ายโมง ยังอีกค่อนข้างนานเลยนะ คุณแม่ทำงานรึ”

“ทำงานพิเศษครับ ที่ร้านขายสปาเกตตี...ที่อยู่หน้าสถานี K ที่เป็นสถานีถัดไป”

“รู้เบอร์โทรศัพท์ที่นั่นไหม”

ผมส่ายหน้าอีกครั้ง

“ร้านชื่ออะไรนะ”

เมื่อผมเอ่ยชื่อร้านขายสปาเกตตี ครูอิวะมูระก็โทรศัพท์ไปสอบถามทันที เขาหนีหูโทรศัพท์เอาไว้ระหว่างหูกับหัวไหล่ พลังจذبโทรศัพท์ลงบนกระดาดไนต์ จากนั้นจึงตัดสายไปครึ่งหนึ่ง ก่อนจะเริ่มกดปุ่มเบอร์โทรศัพท์แรงๆ ในทันทีเหมือนกำลังเอานิ้วกระแทก

“...ครับ ใช่ครับ...ไม่ครับ เจ้าตัวยังอยู่ที่นี้...ครับ อย่างนี้นีเอง ครับ...”

ครูอิวะมูระคุยกับคุณแม่อยู่ครูหนึ่งก่อนวางสายลงในที่สุด แล้วหันกลับมาหาผม

“เห็นว่าคุณแม่เธอจะกลับไปที่บ้านเลยนะ เอาละ พอครูโทมิซาวะไปส่งที่บ้านแล้ว เธอห้ามออกมาข้างนอกจนกว่าคุณแม่จะกลับถึงบ้านนะ”

ครูอิวะมูระหันไปพยักหน้าเบาๆ ให้ผู้อำนวยการ ก่อนจะวิ่งก้าวสั้นๆ ออกไปยังทางเดิน แต่แล้วเขาก็หยุดยืนและกลับเข้ามาในห้องอีก ก่อนจะยกหูโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะไกลๆ ขึ้น

“ผู้อำนวยการครับ...ผมจะติดต่อไปหาตำรวจเอง ถ้านัดไปเจอระหว่างทางแล้วเข้าไปด้วยกันน่าจะดีกว่า”

ผู้อำนวยการพยักหน้า ครูอิวะมูระหันหลังให้พวกผม เขาโน้มตัวอยู่เหนือโต๊ะและเริ่มใช้งานโทรศัพท์

“ฮัลโล่ ผมอิวะมูระจากโรงเรียนประถม N นะครับ...”

ครูอิวะมูระเริ่มเล่าสถานการณ์โดยใช้มือป้องปากระหว่างพูดด้วยเสียงเบาคล้ายกระซิบ ทำให้ได้ยินไม่ชัดเจนว่าเขาอธิบายไปว่าอย่างไรบ้าง

ในที่สุดครูอิวะมูระก็วางหู ก่อนจะค้อมตัวให้ผู้อำนวยการและออกจากห้องพักครูไปอีกครั้ง

บ้านของผม

“มิจิโอะคุง ไม่เป็นไรจริงๆ นะ?”

ครูโทมิซาวะเอียงคอพลาจ้องมองเข้ามาในดวงตาผม

“ให้ครูกลับไปโรงเรียนได้เลยเหอะ”

ครูโทมิซาวะยืนอยู่ที่พื้นหน้าประตูบ้าน วางมือลงบน
หน้าขาและค้อมตัวชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ผม ครูโทมิซาวะที่เพิ่งจะ
เป็นครูได้เพียงสองปีนั้นยังสาวกว่าคุณแม่มาก

“มีน้องสาวอยู่ ไม่เป็นไรหรอกครับ”

ครูโทมิซาวะบอกว่าจะอยู่เป็นเพื่อนผมจนกว่าคุณแม่
จะกลับมาถึงบ้าน แต่ผมไม่ยอมให้คนอื่นนอกเหนือจากคนใน
ครอบครัวเข้าไปในบ้าน ไม่ยอมให้เห็นว้างข้างในบ้าน...ที่ตรง
ห้องนั่งเล่นหรือห้องครัวมีสภาพเป็นอย่างไร

“มิจโอะคุณมีน้องสาวด้วยเหรอ อายุเท่าไรนะ”

ครูโทมิซาวะถามขึ้นขณะจ้องมองรองเท้ากีฬาคู่เล็กสีชมพู
ที่วางอยู่อย่างเรียบร้อยตรงพื้นด้านหนึ่งที่หน้าประตู

“ครบสามขวบไป...เมื่อเดือนกรกฎาคมปีนี้ครับ”

“จ้ะเหรอ ถ้าจ้ะปีนี้หน้าก็ต้องเข้าเรียนอนุบาลแล้วสินะ
น้องสาวที่อายุน้อยขนาดนั้นต้องเฝ้าบ้านอยู่คนเดียวตลอด
เลยเหรอ”

“ครับ ที่บ้านเรา...”

ผมตอบพลางเบือนหน้าหนีจากสายตาของครูโทมิซาวะ

“ที่บ้านเรามักจะเป็นแบบนี้ครับ”

ผมรู้สึกได้ถึงสายตาของครูโทมิซาวะที่กำลังจ้องมองใบหน้า
ด้านข้างของผม จึงพลันรู้สึกไม่ดีนัก ทั้งที่อยู่ในบ้านตัวเองแท้ๆ

“ตอนเด็กๆ อยู่กันเอง ต่อให้เป็นในบ้านก็ต้องระวังนะ
ต้องปิดบ้านให้ดี พักหลังนี้มีข่าวลือแปลกๆ ไซ้ไหมล่ะ ที่แมวก
กับหมา...”

มิกะส่งเสียงเรียกผมจากบนบันได ผมหันไปทางชั้น 2

ด้วยความรู้สึกเหมือนได้รับการช่วยเหลือ ครูโทมิซาวะยึดคอมองตาม

“ตรงนั้นคือห้องของพวกมิจิโอะคุงสินะ”

ประตูที่อยู่ตรงหน้าบันไดคือห้องเด็กที่ผมกับมิกะใช้อยู่ด้วยกัน

“เอ่อ ผมต้องให้น้องสาวกินข้าวแล้วละครับ”

“มิจิโอะคุงทำกับข้าวเองเหรอ”

“เปล่าครับ แม่ทำไว้ก่อนไปทำงานพิเศษ ผมแค่เอาเข้าไปอุ่นในไมโครเวฟ...”

มิกะเรียกผมจากชั้น 2 อีกครั้ง

“ไม่เป็นไรแล้วจริงๆ ครับครู เดี่ยวคุณแม่ก็จะกลับมาแล้ว”

ครูโทมิซาวะก็มองผมด้วยสีหน้าซับซ้อนครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ถอนหายใจและผ่อนแรงที่ขา

“ถ้าฉันระวังตัวด้วยนะจ๊ะ ถ้าเกิดอะไรขึ้นให้รีบติดต่อโรงเรียนทันทีนะ เดี่ยวหลังจากนี้ครูอิวะมุระกับตำรวจอาจจะมาที่บ้านด้วย พวกเขาน่าจะถามอะไรต่อมิอะไรกับเธอนั่นละ...”

ดูเหมือนครูโทมิซาวะจะนึกคำพูดต่อจากนั้นไม่ออก จึงได้แต่จ้องมองผมด้วยสายตาโศกเศร้า

หลังครูโทมิซาวะออกนอกประตูบ้านไปแล้ว ผมก็จัดการลงลอนประตูให้เรียบร้อยตามที่ครูกำชับเอาไว้ ระหว่างชั้นบันไดผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าในมือยังถือของที่ต้องเอาไปให้ S คงอยู่เลย อันนี้ควรเอาไปคืนครูอิวะมุระที่หลังหรือเปล่านะ

“กลับมาแล้ว”

เมื่อเปิดประตูห้องก็พบว่าภายในอบอ้าวมาก แค่อุณหภูมิ

ลมหายใจเข้าจุมูกก็รู้สึกได้แล้วว่าในห้องอุณหภูมิสูงแค่ไหน

ผมปลดกลอนหน้าต่างและเปิดม่านออกกว้าง ลมเย็นสบายพัดเข้ามาข้างในพร้อมกับเสียงและกลิ่นจากข้างนอก ทำให้ผ้าม่านสีเหลืองพองตัวขึ้น

“ทำไมแม่ถึงได้ปิดหน้าต่างหมดก่อนออกไปกันนะ”

มิกะที่นอนกลิ้งอยู่ตรงชั้นล่างของเตียงสองชั้นพูดด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย เวลาคุณแม่จะออกไปข้างนอก และที่บ้านเหลือแต่เด็ก แม่จะปิดและลงกลอนหน้าต่างทั่วบ้าน โดยผมจะถูกกำชับอย่างเข้มงวดเสมอว่าต่อให้ร้อนอย่างไรก็ตามเปิดเด็ดขาด ดังนั้นหน้าต่างที่เปิดอยู่ในตอนนี้ ถ้าแม่กลับมาเมื่อไรก็ต้องปิด ซึ่งถ้าเป็นในฤดูหนาวยังพอไหว แต่ถ้าเป็นฤดูร้อนมันก็แยจริงๆ

“คงเพราะ...อันตรายละมัง”

“ถ้าหล่นลงไปนะเธอ”

“ไม่ใช่หรอ ก็นั่นก็ไม่จำเป็นต้องปิดหน้าต่างที่ชั้น 1 ด้วยนี่ ก็นั่นไง พักหลังแถบนี้มีคนแปลกๆ อยู่ใช้ไหมล่ะ... คนที่ฆ่าหมาแมว”

“อ๊ะ มิกะรู้ ถูกฆ่าไปทั้งหมดแปดตัวนี่”

ผมพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร ปิดเจียบเรื่องที่ตัวเองเพิ่งเจอตัวที่เก่าไปไม่นานนี้เอาไว้

ผมแขวนกระเป๋านักเรียนข้างโต๊ะ ส่วนของที่ต้องเอาไปให้ S คุณ เนื่องจากมีช่องว่างบนชั้นหนังสือตรงมุมขวามือของชั้นที่วางสารานุกรม ผมเลยเสียบมันเก็บไว้ตรงนั้นก่อน

“พี่กลับมาช้าจังนะ”

“อืม พอดี...มีหลายเรื่องนะ”

ผมลังเลว่าควรเล่าเรื่อง S คุณตี๋ไหม

“คนเมื่อไหร่ล่ะ”

“อ้อ ครูนะ ครูโทมิซาวะที่สอนดนตรี”

“พี่ไปทำเรื่องไม่ดีมาสินะ”

มิกะหยอกเย้า แต่แฝงด้วยความห่วงใยอย่างจริงจังเอาไว้
พักหลังมิกะมักแสดงท่าทีแบบนี้บ่อยครั้ง เหมือนแม่เมื่อก่อน
ไม่มีผิด ก่อนมิกะเกิด แม่ก็มักแสดงท่าทางแบบนี้ให้ผมเห็น
บ่อยๆ

เมื่อมองดูมิกะที่เป็นแบบนี้ ผมก็รู้สึกจุกในอกอย่างบอก
ไม่ถูก และหลังจากนั้น ความตื่นตระหนกและความไม่สบายใจ
ที่กดข่มเอาไว้ตลอดมาก็เข้าจู่โจมผมอย่างรุนแรงในทันที น้ำตา
ทำท่าจะไหลออกมา น่าอายมากที่ผมเกิดความรู้สึกอยากพึ่งพา
น้องสาวอายุสามขวบท่วมท้นขึ้นในอก

“มิกะ อันที่จริงแล้ววันนี้ละ”

ผมนั่งขัดสมาธิบนพื้น หันหน้าหามิกะ และเล่าเรื่องที่
ตัวเองเห็นให้มิกะฟัง

“...เฮ้!”

มิกะตอบสนองใจใหญ่โตมากกว่าที่ผมคาดไว้ มิกะถามถึง
S คุณว่า “คนที่ตาห่างๆ ไซ้ไหมนะ” นั่นทำให้ผมตกใจนิดหน่อย

“มิกะเคยเจอด้วยเหรอ”

“เจอตอนเขาอยู่กับหมานะ”

ก่อนหน้านั้นผมเคยเจอ S คุณโดยบังเอิญตอนเขาพาโดคิชิ
มาเดินเล่น จะว่าไปแล้วมิกะก็อยู่ด้วยเหมือนกัน

“ทำไม S คุณถึงตายล่ะ”

“ไม่รู้หรือก แต่...”

“แต่อะไรหรือ”

มิกะถามกลับอย่างรวดเร็ว ว่ากันตามจริงแล้ว จังหวะการพูดคุยระหว่างผมกับมิกะนั้นเร็วยิ่งกว่าตอนผมพูดคุยกับเพื่อนในห้องเรียนมาก ถ้าเธออายุเก่าหรือสืบทอดแล้วจะเป็นอย่างไรกันนะ บางทีตอนนั้นสมองผมอาจจะตามเธอไม่ทันแล้วก็เป็นได้

“แต่ก็พอจะจินตนาการได้”

ผมเล่าเรื่องที่ S คงเข้ากับเพื่อนในชั้นเรียนไม่ค่อยได้ให้มิกะฟัง

เมื่อฟังเรื่องจนจบ มิกะก็เงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนถามผมว่า

“พี่ไม่ได้ทำเรื่องแบบนั้นใช่ไหม”

“เรื่องแบบนั้น?”

“ที่แกล้ง S คง...”

ผมอัปจนคำพูด แลละว่าผมไม่เคยแกล้ง S คงให้รู้สึกแะเหมือนพวกคนในห้อง...อย่างอภิวาหรือฮาจิโอะกะเลยสักครั้ง แต่ถ้าถามว่าแล้วตอน S คงมีท่าทางเหงาๆ ผมเคยเดินเข้าไปชวนคุยหรือว่ายืมให้บ้างหรือเปล่า ก็ต้องบอกว่า ไม่ เช่นกัน

“กับ S คงคิดว่าก็ค่อนข้างสนิทด้วยนะ”

ผมหลบสายตาทันทีตอบ

“ก็มันจะเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แย่หรือก เพราะไม่ค่อยเห็น S คงคุยกับเพื่อนร่วมห้องคนอื่นนอกจากพี่ด้วย”

มิกะไม่ได้พูดอะไรหลังจากฟังคำตอบกำกวมของผม ผมปิดปากนิ่งสนิท ก็มหน้าหลบตามิกะอยู่อย่างนั้น

ยิ่งอยู่เงียบๆ ก็ยิ่งนึกถึงเรื่อง S คงมากขึ้นเรื่อย ๆ จน

ในอีกหนึ่งอึ้ง นี่ผมสนิทกับ S คงจริง ๆ หรือเปล่าเนะ ถึงแม้จะไม่ใช้ความสัมพันธ์แบบที่ชวนให้รู้สึกอย่างนั้นพอเอาไปเปรียบเทียบกับใครก็ตาม แต่ถ้าพวกเพื่อนร่วมห้องรู้ว่า S คงฆ่าตัวตาย พวกเขาจะทำหน้าอย่างไรกันนะ เวลาทุกคนพูดถึง S คง พวกเขามักจะยิ้มล้อเลียนเสมอ พวกเขายังทำหน้าที่แบบนั้นเวลาคุยกันเรื่องที่ S คงตายแล้วหรือเปล่าเนะ จะพูดจาล้อเลียนหยาบคายแล้วหัวเราะกันหรือเปล่าเนะ แล้วผมจะรู้สึกอย่างไรถ้าได้เห็นภาพแบบนั้น...

“พี๋ กินข้าวกันเถอะ”

“เอ๋?”

มิกะจะทำเช่นนี้เสมอตอนผมเป็นกังวลหรือเสียใจ เธอมักจะเอ่ยถึงเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันอย่างกะทันหัน คำพูดที่ราวกับจะเรียกให้ผมหยุดนี้มักทำให้รู้สึกเหมือนได้รับการช่วยเหลือ

“นั่นสินะ ทิวแล้วเนอะ”

ผมลงไปที่ห้องกินข้าวที่ชั้น 1 บนโต๊ะอาหารมีข้าวผัดสองจานที่แรปพลาสติกปิดวางเอาไว้ แต่ละจานมีช้อนวางเตรียมไว้ด้วย หนึ่งในนั้นคือช้อนพลาสติกพิมพ์ลายโทเรมิจัง ซึ่งเป็นการตุนเด็กทารกที่มีหัวเป็นรูปโน้ตดนตรี แม่บอกว่า “มิกะจังนะชอบโทเรมิจังมาก” และเอาแต่ซื้อของที่มีลายตัวการ์ตูนตัวนี้มาแต่อันที่จริงแล้วแม่นะคิดไปเอง

ผมเอาข้าวผัดไปอุ่นในไมโครเวฟ หมุนตั้งเวลาแบบไม่ใส่ใจก่อนเลื่อนเปิดหน้าต่างบานใหญ่ฝั่งสวน กลิ่นขึ้นของหญ้าจากสนามหญ้าที่มีวัชพืชขึ้นสูงโชนเข้ามา ตามด้วยกลิ่นจุนขึ้นจุมูกจากขยะสดที่เน่าแล้วซึ่งลอยปะปนเข้ามา เนื่องจาก

ข้างนอกหน้าต่างบานใหญ่นั้นมีถุงพลาสติกใส่ขยะวางเอาไว้อยู่มากมาย

ถึงอย่างนั้นก็รู้ว่าเราจะโยนถุงขยะทั้งหมดทิ้งไว้ในสวนขยะในสวนนั้นอันที่จริงมันล้นมาจากในบ้านต่างหาก บ้านของผมมีแต่ขยะเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นในห้องกินข้าว ห้องครัว หรือห้องนั่งเล่น เหตุเพราะแม่ไม่ยอมทิ้งนั่นเอง ผมพยายามจะเอาขยะออกไปทิ้งในวันทิ้งขยะอยู่หลายครั้ง แต่ก็จะถูกแม่ตวาดใส่ทุกครั้งว่าห้ามทำอะไรโดยพลการ พ่อเองก็พยายามเอาขยะไปทิ้งเหมือนกัน แต่หลังจากที่โดนตวาดไปครั้งหนึ่งเหมือนผม พ่อก็ลี้ภัยไป ไม่ว่าเรื่องไหนพ่อก็มักลี้ภัยเร็วเสมอ

ผมสวมรองเท้าแตะและออกไปที่สวน ลองชะงักดูในถุงขยะที่ละเทะเพราะน้ำฝนซึมเข้าไป และมองเห็นว่าข้างในถุงพลาสติกแบบกึ่งใส่นั้นมีแมลงวันตัวเล็กบินตอมทิ้งๆ อยู่ เมื่อผมนั่งยองๆ พยายามแกะปากถุงขยะที่มัดเอาไว้ ก็ได้ยินเสียงไมโครเวฟดังตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง

“พี่ ข้าวผัด”

เมื่อมิกะเรียก ผมจึงเข้าไปในบ้าน

คุณแม่

“ถ้าฉัน จะมาเธอ”

มิกะขยับปากหุบหิมิบลางตาม ผมเองก็พยายามระวังไม่ให้ข้าวผัดกระเด็นออกจากปากขณะถามกลับไปว่า “อะไรเธอ”

“ครูคนนั้นนะ อิวะ...”

“ครูอิวะมูระ? อืม ก็น่าจะมาละมั้ง เมื่อคืนนี้ครูโทมิซาวะก็บอกเหมือนกัน ว่าบางทีอาจจะมีการตรวจมาด้วย”

ผมเหลือบตามองพื้น มองเห็นเม็ดข้าวสีเหลืองที่แห้งแข็งติดอยู่บนพื้นหลายเม็ด พอคิดว่าจะโดนคนอื่นเห็นสภาพนี้เข้า มันก็ชวนให้ถอนหายใจออกมา

“พอจะหาทางหว่านล้อมให้เขาตรงมาที่ห้องพวกเราเลยได้ไหมนะ แบบเข้าประตูบ้านแล้วตรงขึ้นบันไดมาเลย”

ในบ้านหลังนี้ ห้องที่พอจะให้คนอื่นเห็นได้ก็มีเพียงห้องเด็กเท่านั้นเอง

“คุณแม่เองก็คงอยากให้มันเป็นแบบนี้มากกว่าด้วย”

“หม่ำม๊าไม่สนใจหรอก”

ในตอนที่เราวางแผนจัดการมื้ออาหารของตัวเองใกล้เสร็จแล้ว ก็มีเสียงหมุนปลดล็อกประตูบ้านดังขึ้น ผมลนลานลุกขึ้นยืน รีบไปปิดหน้าต่างตรงสวนทันที

“พี่ หน้าต่างชั้น 2!”

เมื่อมิกะพูดสั้น ๆ และผมร้อง “อ๊ะ” ออกมานั้น แม่ก็โผล่หน้าเข้ามาดูตรงปากทางเข้าห้องครัวแล้ว ปอยผมยาวหลายปอยของแม่แปะติดอยู่บนใบหน้าเพราะชั้นเหงื่อ มองดูเหมือนกับสาหร่ายไม่มีชีวิต

“...เมื่อคืนนี้ทำอะไรอยู่นะ”

เสียงเย็นเยียบเสียดแทงหู ผมรู้สึกเหมือนหัวใจถูกขยี้ม

“มีแมลงวันอยู่”

ผมตอบ

“มีแมลงวันเกาะติดอยู่ที่กระจกหน้าต่างข้างนอก มันน่า

ขยะแขยงก็เลยไล่ไป”

“แมลงวันน่าขยะแขยง?”

แม่มก้มมองผมจากตรงนั้น ก่อนจะยกมูมปาก หางตาคู่นั้น ชี้อันอย่างม่งร้ายเหมือนตึกเตนไม่มีผิด ผมเห็นแม่เงยบไป ทั้งอย่างนั้นครูหนึ่ง จากนั้นแม็กก็พูดสิ่งที่ผมได้ยินมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง จนพักหลังแทบจะไม่คิดถึงความหมายของมันแล้ว

“ที่น่าขยะแขยงนะมันแตกต่างหาก”

ผมไม่ตอบกลับ ทำเพียงทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้อีกครั้ง และก้มหน้าอยู่อย่างนั้น

“มิกะจัง กลับมาแล้วจ้า”

น้ำเสียงยามพูดประโยคนั้นแหลมสูงและหวานหยดย้อยราวกับเป็นส่วนหนึ่งของบทเพลง จนไม่น่าเชื่อว่าจะพูดออกมาจากปากเดียวกัน

“อู๊ยะแฮม กระโปรงยับยู่ยี่หมดแล้ว ไม่ได้สืแบบนี้ มิกะจังเป็นผู้หญิงนะ ต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย”

คุณแม่ค่อมตัวลงเหนือเก้าอี้ ใช้มือลูบชายกระโปรงให้คืนรูป หลังจากนั้นก็หันหน้ามาหาผมทั้งที่ยังอยู่ในท่าเดิม แล้วพูดด้วยเสียงเย็นชาเหมือนเซนเคย

“...เรื่องจริงหรือ”

“เอ...”

“S คุณง ี่เรื่องจริงหรือ ที่ว่าแกเป็นคนเจอ”

คุณแม่จ้องเขม็งมา ดูเหมือนเรื่องที่ผมไปเจอจะหนักหนากว่าเรื่องที่ S คุณตายเสียอีก

“ผมไปบ้าน S คุณเพราะจะเอาของจากโรงเรียนไปให้

พอกดกริ่งหน้าประตูบ้านแล้วไม่มีใครตอบกลับ ก็เลยอ้อมไปทางสวน...”

“บ้าไรเงาะ”

คุณแม่พูดชัด

“ถ้าไม่มีใครตอบกลับ ก็วางไว้หน้าบ้านหรือไม่ก็บนตู้รองเท้าแล้วกลับมาก็ได้เนี่ย ทำไมจะต้องทำแต่เรื่องบ้าๆแบบนั้นด้วย นี่แม่ต้องเลิกงานกลางคันเพราะแกเลยนะ หลังจากนั้นก็คงจะมีครูหรือไม่ก็ตำรวจมาที่บ้านอีก...นี่แกทำไปเพราะอยากให้ฉันรู้สึกแย่ใช่ไหม แกล้งทำซะไหมล่ะ”

“ไม่ได้แกล้งนะ ผมไม่รู้เลยว่า S คุณตายแล้ว”

“สิ่งที่แกพูดนั้นมีแต่เรื่องโกหกทั้งนั้น”

ผมรู้ว่าคุณแม่อยากจะพูดอะไร เรื่องโกหกเรื่องนั้นนั่นเอง ตั้งนานมาแล้ว...คุณแม่หมายถึงคำโกหกที่ผมพูดเมื่อตอนนั้น ตั้งแต่วันนั้นที่ทำให้คุณแม่เกลียดผมนั่นละ แม่เลิกเชื่อใจผมนับตั้งแต่วันนั้นมา ทั้งที่หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยโกหกอีกเลย เพราะผมรู้สึกผิดจากใจจริงแล้วแท้ๆ

ก่อนความรู้สึกถูกเน้นล้าคอ ผมได้แต่ก้มมองโต๊ะกินข้าวอย่างไม่สามารถพูดอะไรออกมา

“แกเนี่ยมันมีตมจริงๆ”

จากนั้นคุณแม่ก็พูดเสริมขึ้นด้วยท่าที่เหมือนกำลังถ่มก้อนดินออกจากปากว่า...ไอ้บ้า ซึ่งเป็นคำที่ผมได้ยินมาไม่รู้กี่ครั้งต่อวัน จนถ้าผมไม่คอยใส่ใจบอกตัวเองตลอดขณะมีชีวิตอยู่ว่าผมไม่ได้บ้าละก็ ลึกวันหนึ่งผมอาจจะเผลอคิดว่าตัวเองเป็นบ้าไปจริงๆ แต่ในตอนนั้นผมรู้ตัวดีว่าผมไม่ได้บ้า

“นี่ มิจะจัง”

น้ำเสียงของคุณแม่เปลี่ยนไปอีกครั้ง

“มิจะจังนี่เป็นเด็กดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นห้ามกลายเป็นแบบพี่ชายหนูนะ เข้าใจไหม”

ผมตักข้าวผัดช้อนสุดท้ายเข้าปาก ก่อนจะลุกจากโต๊ะอาหาร

“อิมแล้วครับ...มิจะ ไปชั้น 2 กัน”

ผมยังพูดไม่จบ

“อย่ามาเรียกว่ามิจะนะ!”

คุณแม่ตวาดเสียงดังและแหลมสูง

“ทำไมล่ะ”

ผมพึมพำโดยไม่มองหน้าคุณแม่

“เรียกมิจะว่ามิจะ มันผิดตรงไหนล่ะ คุณแม่เองก็ยังไม่เรียกเลยไม่ใช่หรือ”

คุณแม่ทำท่าเหมือนจะร้องตวาดอะไรออกมาอีก แต่แล้วก็กลืนมันกลับลงไป

สุดท้ายผมกับมิจะก็ขึ้นมายังชั้น 2 พลางได้ยินเสียงต่ำๆ ของคุณแม่พูดไล่หลังมาว่า

“ถ้าครума แกต้องรีบลงมาทันทีนะ เพราะฉันจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น”

ร่างของ S กุ

“ค่อยยังชั่วที่เรื่องหน้าต่างชั้น 2 ความไม่แตกเนอะ”

คำพูดของมิกะแสดงถึงความใส่ใจผมอย่างชัดเจน ไม่ได้
สร้างท่าตัวแปลกๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“อืม...แม่ก็กลับมาแล้ว เพราะงั้นเปิดไว้แบบนี้แหละ”

“ถ้าพวกครูมาบ้าน จะทำยังไงให้พวกเขาขึ้นมาบนนี้เหวอ”

“ถ้าจะให้ตรงขึ้นมาจากประตูบ้านเลย บางทีพี่ไปรอ
ข้างล่างก่อนน่าจะดีกว่านะ แต่ไม่รู้ว่าคุณครูจะมาเมื่อไหร่...
เอาเป็นว่าอยู่ที่นี้ไปก่อนแหละ”

แต่ไม่ต้องรอนานเท่าไรนัก เพราะหลังจากนั้นไม่ถึง
สิบนาทีเสียงกริ่งหน้าประตูบ้านก็ดังขึ้น เสียงของครูอิวะมูระ
เสียงคุณแม่ และเสียงผู้ชายที่ไม่คุ้นหูพูดคุยซบซิบกันดัง
แว่วมา ดูเหมือนคุณแม่จะไม่ยอมพูดอะไรมากเกินไปจนจำเป็นจริง ๆ
หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินขึ้นบันได

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ครูอิวะมูระโผล่หน้าเข้ามา

“ขออนุญาตหน่อยนะ มิจิโอะ”

ท่าทางของครูอิวะมูระแตกต่างไปจากที่ผมคาดการณ์เอาไว้
เดิมผมคิดว่าครูน่าจะต้องทำหน้าที่เครื่องขรีมและโศกเศร้า แต่
กลายเป็นว่าครูอิวะมูระกลับทำหน้าที่อธิบายไม่ค่อยถูกนัก...
เหมือนกำลังหนักใจ หรือกำลังโกรธอยู่ เป็นสีหน้าคลุมเครือ
ชอบกล

“งั้น เชิญพวกคุณตำรวจด้วยนะครับ”

ครูอิวะมูระหันไปข้างหลัง คนสวมชุดสูทสองคนที่ถูก

ร่างใหญ่โตของครูบังไว้เดินเข้ามาในห้อง คนหนึ่งแลดูอายุ
ใกล้เคียงคุณพ่อ เขารูปร่างผอมและเหลือบตามองมาพลาง
ค้อมตัวลง มองเห็นริ้วรอยยับย่นบนหน้าผากคล้ำแดด
เต็มไปหมด ส่วนอีกคนหนึ่งดูราวกับเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
หรือไม่ก็อายุน้อยกว่านั้น แต่พอดูใกล้ๆ แล้วก็เห็นว่าใบหน้า
ของเขามีริ้วรอยเหี่ยวย่นเยอะผิดคาด ผมเลยคิดว่าบางที่ทั้งคู่อาจจะอายุใกล้เคียงกันก็ได้

ทั้งสามคนนั่งขัดสมาธิลงบนพื้นพรมโดยหันหน้ามาทางผม
ครูอิวะมุระนั่งอยู่ตรงหน้า ในขณะที่ตำรวจสองคนเลือกนั่งค่อนไป
ด้านหลังครูเล็กน้อย

...อยู่ตรงนี้ได้ไหมนะ

มิกะกะระชิบถาม น้ำเสียงคล้ายตื่นเต้นอยู่บ้าง ผม
พยักหน้าตอบไปทั้งที่ยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก

“คิดว่าน่าจะจบเร็วละ”

ครูอิวะมุระมองพวกเราไปมา ก่อนจะทำหน้าที่เครื่องเครียด
จากนั้นพวกตำรวจก็แนะนำตัวเอง คนที่ดูไม่หนุ่มบอกว่า
ชื่อทานิโอะ ส่วนคนที่ดูหนุ่มชื่อทาเคนาชิ เป็นชื่อที่ฟังดูกำกวม
ไม่ต่างจากอายุของพวกเขาเลย

“เอายังไงดีครับ ให้ผมเริ่มก่อน?...”

ครูอิวะมุระหันมองซ้ายขวาพลางถามขึ้น นายตำรวจ
ทานิโอะพยักหน้าและตอบกลับ

“ครับ แบบนี้น่าจะดีกว่า ส่วนพวกเราก็ค่อยทีหลัง...
เนอะ?”

“ครับ ก่อนอื่นให้ครูอิวะมุระช่วยอธิบายก่อน...เนอะ”

พวกเขาส่งสายตากันไปมาเป็นทอดๆ ก่อนครูอิวะมูระ
จะหันมาหาผมในท้ายที่สุด

“มิจิโอะ...คือว่านะ”

ครูอิวะมูระใช้นิ้วโป้งลูบหนวดหรือมแสร์มที่ข้างแก้ม
และขยับหน้าเข้ามาใกล้

“ก่อนอื่นครูขอถามอะไรหน่อยสิ เรื่องของ S นะ เธอ
บอกว่า เอ่อ...เห็น S...ผูกคอตายอยู่ที่บ้านของ S เองใช่ไหม”

เมื่อผมพยักหน้า ครูจึงถามย้ำอีกครั้ง

“มีเชือกแขวนคอห้อยร่างเขาอยู่ด้านในเปลี่ยงลิ้นะ?”

“ครับ เชือกที่ห้อยลงมาจากช่องลมแขวนอยู่กับคอของ
S คุง แล้วข้างหลังก็มีเก้าอี้ที่มีพนักล้นอยู่...”

ผมเล่าเรื่องนี้ให้ฟังไปแล้วที่โรงเรียน แต่ตอนนี้มีตำรวจ
อยู่ด้วย เลยจะให้ผมเล่าอีกครั้งหรือเปล่านะ

“ครูจะพูดเข้าประเด็นเลยนะ...เธอเข้าใจคำว่า...เข้าประเด็น
นะ?”

ครูไม่ยอมพูดเข้าเรื่องสักที เอาแต่กระแอมกระไอ
หรือขยับขาไปมา เหมือนไม่อยากจะพูดต่อเลยแกล้งถ่วงเวลาไว้
และเมื่อครูอิวะมูระยอมเปิดปาก...เขาก็เริ่มพูดในสิ่งที่ผมไม่เข้าใจ
เลยสักนิดเดียว

“มันไม่มีนะ”

ผมเอียงคอจนง และจ้องครูอิวะมูระกลับไป

“ไม่มี...”

“ใช่ ครูกับคุณตำรวจรีบไปที่บ้านของ S คุงแล้วนะ...
แต่ไม่เจอร่างของ S ที่ไหนเลย”

ผมมองเห็นนายตำรวจทั้งสองคนชะเง้อมองคล้ายจะตรวจสอบท่าทีของผมจากด้านหลังของครูอิวะมูระ

“ไม่มีศพของ S คุง...”

“ไม่ใช่แค่ศพนะ แต่ไม่เจอทั้งเชือก หรือเก้าอี้ที่ล้มอยู่ด้วย ครูไม่เห็นเลยว่ามีอะไรห้อยลงมาจากช่องลม เก้าอี้ก็ตั้งอยู่ในครัว ครบสี่ตัว ส่วนที่ห้องญี่ปุ่น...”

ครูอิวะมูระนั่งเงียบไป ก่อนจะหันหลังไปหานายตำรวจทั้งสองคน นายตำรวจทานิโอะเอ่ยขึ้นพลางหันหน้ามาหาผมว่า “มีของเสียนะ อันที่จริงไม่ใช่ของเสียสักทีเดียวหรอก แต่เป็นรอยเหมือนมีใครมาเช็ดมันออก ตรงใต้ช่องลม ระหว่างเสื่อทาทามิ กับขอบหน้าต่างบานใหญ่พอดี”

“ตู้เสื้อผ้าเป็นยังงี้บ้างครับ ประตูดูข้างหนึ่งน่าจะเปิดอยู่ แล้วตัวตู้ก็น่าจะเลื่อนมาทางข้างหน้าด้วย เพราะมีน้ำหนักของ S คุงถ่วงไว้”

นายตำรวจทานิโอะส่ายหน้า

“พวกเราดูแล้ว ที่ตู้ก็ไม่มีอะไรนะ”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่ชั้นล่าง ตามด้วยเสียงฝีเท้าเดินขึ้นบันไดมา และเสียงคุณแม่พูดขึ้นว่า “โทรศัพท์ถึงคุณตำรวจละ” นายตำรวจทาเคนาชิเดินออกไปรับโทรศัพท์ตามที่นายตำรวจทานิโอะส่งสัญญาณบอก

“เอาเป็นว่า สิ่งที่ยากจะตรวจสอบคือ...”

ครูอิวะมูระเปิดปากขึ้นอีกครั้ง

“เธอเห็น S คุงผูกคอตายจริงๆ ใช่มั้ย”

ครูพูดอะไรอยู่กันนะ